

[Arbejdsministeren]

jeg er ikke enig i tankegangen, men det er jo ofte et synspunkt, man hører fra konservativ side.

Lad os nu uanset al polemikken håbe, at vi under udvalgsarbejdet alligevel kan tale fornuftigt om tingene. Skulle de konservative også – hvad der altså ikke blev afsløret ved første behandling – have noget positivt at bidrage med, er vi selvfølgelig fra regeringens side parate til at undersøge dette.

Hr. Lawaetz' tale udgjorde det ene yderpunkt i debatten, og hr. Kurt Hansens tale udgjorde det andet yderpunkt. Fra hr. Lawaetz' side hed det, at det kun var guld og grønne skove, der nu blev de arbejdsløse til del, og det var god socialdemokratisk politik, der blev lagt frem her, for det var simpelt hen forgyldning af de ledige. Hr. Kurt Hansen sagde, at det var det mest grove og – tror jeg – uanstændige angreb på de arbejdsløse, der nogen sinde havde fundet sted. Det er måske lidt svært for vore tilhørere her helt at få sammenhæng i de to sæt udtalelser. Jeg er ked af at sige, at de begge er forkerte. Det, der lægges op til her, er ikke en forgyldning af de arbejdsledige. Det, der lægges op til her, er at fastholde støtteniveauet for de arbejdsløse og dem på efterløn og sikre, at den støtte, de får, er i overensstemmelse med pris- og lønudviklingen i samfundet. Det er rigtigt, at der gennemføres forbedringer i form af feriedagpengeordningen, men samtidig gennemføres der selvfølgelig en stramning i forhold til dette med tilknytningen til arbejdslivet, idet ventetiden, inden man kan opnå dagpengere, efter at man har opfyldt arbejdskravet, skærpes fra 6 til 12 måneder. Der er altså hverken tale om, at man forgylder de ledige, eller om, at man foretager et groft og uanstændigt angreb på de ledige. Det, der er tale om, er efter min mening en fornuftigt afvejet helhed, som også de faglige organisationer, først og fremmest Landsorganisationen i Danmark, har kunnet give støtte til.

Fru Lilli Gyldenkilde var meget skuffet over det forslag, vi kom med, fordi det var et brud med socialdemokratiets årelange tradition for at være de svages værner i samfundet. Jeg er uenig i det synspunkt. Forslaget passer godt med den socialdemokratiske tankegang. Der er ikke én nuværende arbejdsløs, der får sine forhold forringet. Der er ikke ét menneske på efterløn, der får sine forhold forrin-

get. Der er måske tale om, at det bliver lidt sværere at komme på arbejdsløshedsunderstøttelse, idet kravene til en reel tilknytning til arbejdslivet skærpes noget, men ingen reel arbejdsløse i dag rammes af forslaget.

Jeg vil gerne give fru Lilli Gyldenkilde den yderligere oplysning, at det beløb, der indvindes fra de helt unge i forbindelse med, at de nu skal være medlem 12 måneder i stedet for 6 måneder, er det regeringens hensigt at bruge i forbindelse med en almindelig omlægning og koordinering af støtten til de unge. Det er klart noget, der bliver aktuelt, når undervisningsministerens redegørelse herom – udarbejdet i samarbejde med en række andre ministre – foreligger i begyndelsen af det kommende år.

Fru Lilli Gyldenkilde siger, at det er fantastisk, at socialdemokratiet og Landsorganisationen kan gå ind for dette forslag. Ja men er det så fantastisk, at man kan gå ind for det? Det er klart, at der skal spares også på arbejdsløshedsunderstøttelsen, men vil fru Lilli Gyldenkilde anvise mig en mere lempelig måde at spare på arbejdsløshedsunderstøttelsen på i forhold til de givne forudsætninger end ved det forslag, der er tale om her?

Jeg er da enig med fru Lilli Gyldenkilde i, at den bedste besparelse er at sætte så meget arbejde i gang som muligt, og det ved fru Lilli Gyldenkilde at regeringen er meget optaget af at gøre, men når det er sagt, og når de muligheder er udtømt, så skal der findes besparelser, og så vil det efter min opfattelse være vanskeligt at finde dem på en mere »smagelig« måde end ved det, der er sket her.

Man siger, at dette, at der sker en stigning fra 6 til 12 måneder, er en alvorlig forringelse. Jeg husker, at en af de første opgaver, jeg var med til at gennemføre som formand for arbejdsmarkedsudvalget i folketinget, netop var en sænkning af grænsen fra 12 til 6 måneder. Da sagde hverken fru Lilli Gyldenkil- des parti eller venstresocialisterne, at der var tale om et kæmpefremskridt eller en kæmpe-reform, det var en mindre, ubetydelig justering. Men når man så tilbagefører situationen, er det altså det mest grove og uanstændige angreb i forhold til de ledige, som man længe har hørt om. Der er jo ingen proportioner i dette.